

перець

ЦІНА 1 КРБ.

№ 2. КИЇВ, 1945 р.

РІК ВИДАННЯ IV

АЙ, БУДАПЕШТІ..

Малюнок В. Литвиненка

Ой, Дніпро, Дніпро!..

Від перманського інтегратора

У ПОМЕРАНІ, БРАНДЕНБУРЗІ та СІЛЕЗІЇ тривало велике й успішне пересування німецьких частин з опорних пунктів і комунікацій у мандрівні котли. Радянська артилерія підтримувала навколо цих котлів безперервний огонь. У котлах відмічалася тропічна жара і безвихідне становище.

В БЕРЛІН продовжують безперервним потоком вступати нові й нові біженські формування. Кілька біженських дивізій штурмом оволоділи на вокзалах столиці ешелонами порожняку і, ціною важких втрат у живій силі й чемоданах, негайно ж вирушили на південь. Мотомеханізовані біженські частини в складі з'єднань дитячих самохідних колясок і трьохколісних велосипедів осідлали автостради й шосейні шляхи на південному напрямі, і біжать тепер на підступах до МЮНХЕНА.

За ОДЕРОМ відбувалося скорочення німецької території за планами генерала Гудеріана. Одірвавшись від Одера, Гудеріан нестримно рвався до ЕЛЬБИ. Гудеріана ззаду підштовхували частини маршалів Конєва й Жукова.

За додатковими відомостями у БУДАПЕШТІ був не один, а два котли: Східний — (ПЕШТ) і Західний (БУДА). Після півторарічної обробки обидва котли закінчено на чолі з генерал-полковником Пфєффер Вільденбрухом, який не вилетів, а влетів у каналізаційну трубу, звідки й був запрошений до полону. В зв'язку з цим, у БРАТИСЛАВІ й ВІДНІ відмічається гарячкове пакування чемоданів.

На останніх ділянках Гітлер, Гімлер, Геббельс і Герінг шукали

на карті НІМЕЧЧИНИ підходящого місця для своєї столиці, а в СХІДНО-ПРУСЬКОМУ котлі доварювалися рештки кількох десятків німецьких дивізій.

Барон фон-Блиц-Кріг, який не встиг виїхати далеко за Одер через російські танки, оголосив себе абсолютним демократом і тепер носить через плече великий білий рушник з написом російськими літерами «Гітлер капут», а в боковій кишені, у секретному відділенні бумажника, портрет Гітлера з написом од фюрера: «На пам'ять про похід на Схід 1941 р.».

Фрау Вільде Катце, в якій працювало десятеро дівчат з України, перед приходом радянських частин заявила дівчатам, що віднині вона їх перестав бити, дозволяє їм жити в маєткові, як

хазяйка, і пропонує перейти на харчування з свинячого сажу до її, фрау, столу. Дівчата з радощів нагодували свою колишню пані свинячим пійлом і повісили її на сухій груші у панському садку.

Сілезький поміщик гер Куркен-фрессер при зустрічі з російськими танками забув своє прізвище і назвався поляком паном Арцішевським. Танкісти прихильно поставились до такої зміни прізвища й порадили герові Куркен-фрессеру при зустрічі з іншими частинами радянських військ називатись на вибір: Квапінським, Соснковським, Рачкевичем, Кукем і навіть генералом Буром.

ТИГРЯТНИК

Надвечір, коли трохи стих бій, на вогневу позицію артилеристів пробрався начфін частини Лука Петрович Копійка. Зручно вмонтувавши за ящиком спід снарядів, Лука Петрович акуратно розложив свої відомості, списки й червінці.

— Ну, хлопці, — сказав він, — давайте розрахуємось.. Наводчик Олекса Володимирович Шубін, прошу до столу...

До начфіна повагом підійшов кремезний смаглявий сержант років двадцяти.

— Сержант Шубін, маєте одержати дві тисячі карбованців. Розпишіться.

Наводчик трохи розгубився й спитав:

— Що це за гроші, за віщо?

— А вам краще знати, які гроші, — відповів начфін. — Учора ви підбили чотири «тигри»! А от сьогодні по облигаціях дві тисячі виграли. Виходить, як премія, по п'ятсот за «тигра». Прошу перелічити. Обличчя здивованого сержанта розцвіло посмішкою.

— Здорово!.. Ось, значить, і ми підробили... Тільки куди ж мені стільки грошей?

— А це діло хазяйське, — відповів Копійка. — Для порядку гроші можна покласти в ощадкасу, можна переказати поштою родичам.

Не довго думаючи, Олекса Шубін узяв бланк поштового переказу й написав у Сибір дев'яностолітньому дідові Кирилові Ларивоновичу Шубіну, знаменитому на всю округу мисливцеві-звіробою:

«Дорогий діду! Пише Вам з фронту онук Олекса. Переказую на різні витрати дві тисячі карбованців, які я виграв по позиці. А вчора чотири, тигри підбив. Виходить, ніби за тигрів одержав. Полювання в нас іде здорово. Сподіваюсь, що ще пополюємо на цих проклятих звірів.

З привітом гвардії сержант
Олекса Шубін».

Минуло трохи більше місяця, коли це листонша приніс Шубіну листа з далекого Сибіру. Сержант пізнав дідову руку й з трудом прочитав:

«Дорогий онук Олексо!

Твого листа й гроші дві тисячі карбованців одержав акурат до копійки, за що дуже вдячний. Щождо тигрів, то довго ламав собі голову, на всі боки думав, та так толком і не зрозумів. Ти мені скажи, що це воно за тигри розвелися там на фронті, коли таких щоб уже великих лісів у тій проклятій Германії й немає. Гніваюсь я на тебе. Олексо, що ти докладно нічого не написав про тих тигрів, якої вони породи, які на масть і який чорт загнав їх туди.

Ціле життя своє полюю, сходяв уздовж і впоперек усі сибірські ліси. З тобою не раз ходив на ведмедя, на вовка, козу і всяких інших звірів бив, а от тигра як на зло ні разу не зустрів. А в нашому мисливському роду вважають, що тигрятник найщасливіша людина серед мисливців. Ну, слава богу, що і в нашій сім'ї тепер є один тигрятник. Ех, Олексо, коли б ти знав, як я, старий вовк, тобі заздрю, прочитавши за твої чотири тигри...

Ну, бувай здоровий, Олексо. Пиши докладно про тигрів... Пиши, як ти там з германом воюєш і чи є в тебе час на полювання.

Твій дід Шубін, Кирило Ларивонович».

Прочитав сержант дідового листа своїм друзям-артилеристам. Хлопці сміялись, жартували. Тільки полковий листонша лишився незадоволений.

— Ех ти, тигрятник,—отак діда розстроїв!.. Він тепер через цих тигрів ночей не досипатиме... Ось тобі конверт і папір. Сідай, будь ласка, і напиши йому все з толком.

Діюча Армія.

Григорій ПОЛЯНКЕР.

ДИСЦИПЛІНОВАНИЙ СОЛДАТ

— Рядовий Краузе! Вас обвинувачують у спробі здатися в полон росіянам. Ви визнаєте себе винним?

— Ні, я чесно виконував свій обов'язок.

— Але ж вас затримано під час переходу лінії фронту?

— Так точно. Командир полку

наказав мені доставити пакет генералові. «Знайти його, — сказав він, — хоч там що». Дізнавшись, що генерал із своїм штабом уже в розташуванні росіян, я й направився туди через лінію фронту... Прошу покарати обер-лейтенанта Блошке, який перешкодив мені виконати наказ командира полку.

НА ЕКЗАМЕНІ З КОТЛОБУДІВНИЦТВА

— Які ви знаєте найновіші системи котлів?

— Прямоточний Рамзіна

— А ще?

— Сталінградський, Корсунь-Шевченківський, Кримський, Вітебський, Мінський, Ясько-Кішинівський, Будапештський і остання модель системи Рокоссовського і Черняхівського — Східно-Пруський.

БАТЬКИ І ДІТИ

— Фріц, я виявив сьогодні дивний збіг обставин. Батько російського капітана, якому я здався сьогодні в полон, у 1918 році взяв у полон мого батька.

НОВЕ В ПРИРОДОЗНАВСТВІ

УЧИТЕЛЬ. — Які ви знаєте чудесні перетворення в природі?
УЧЕНЬ. — Наприклад, Сілезія. Вона була арсеналом німецької армії, а стала її кладовищем.

ЦЕЙ НЕ ЗІЙДЕ З УМА, БО НЕМА З ЧОГО

Оглядач «Нью-Йорк таймс» Болдуїн, який уславився своїми невдалим оглядами, намагається тепер довести, що успіхи Червоної Армії пояснюються відсутністю у німців потужних оборонних ліній на Сході.

Малюнок К. Агніта.

Цей «відомий» Болдуїн,
Борзописець—горе,
Попливти задумав він
У широке море.
Сів в галошу і пером
Грїб і грїб в чорнилї —

Заробив він цим веслом,
Як «Кузьма на милї».
Брехні різні став плести
На мозок недужий;
Замість в море попливти —
Сів навкї в калюжї.

Євген КРОТЕВИЧ.

ТО Ж НЕ ДАРОМ КАЖУТЬ ТАК...

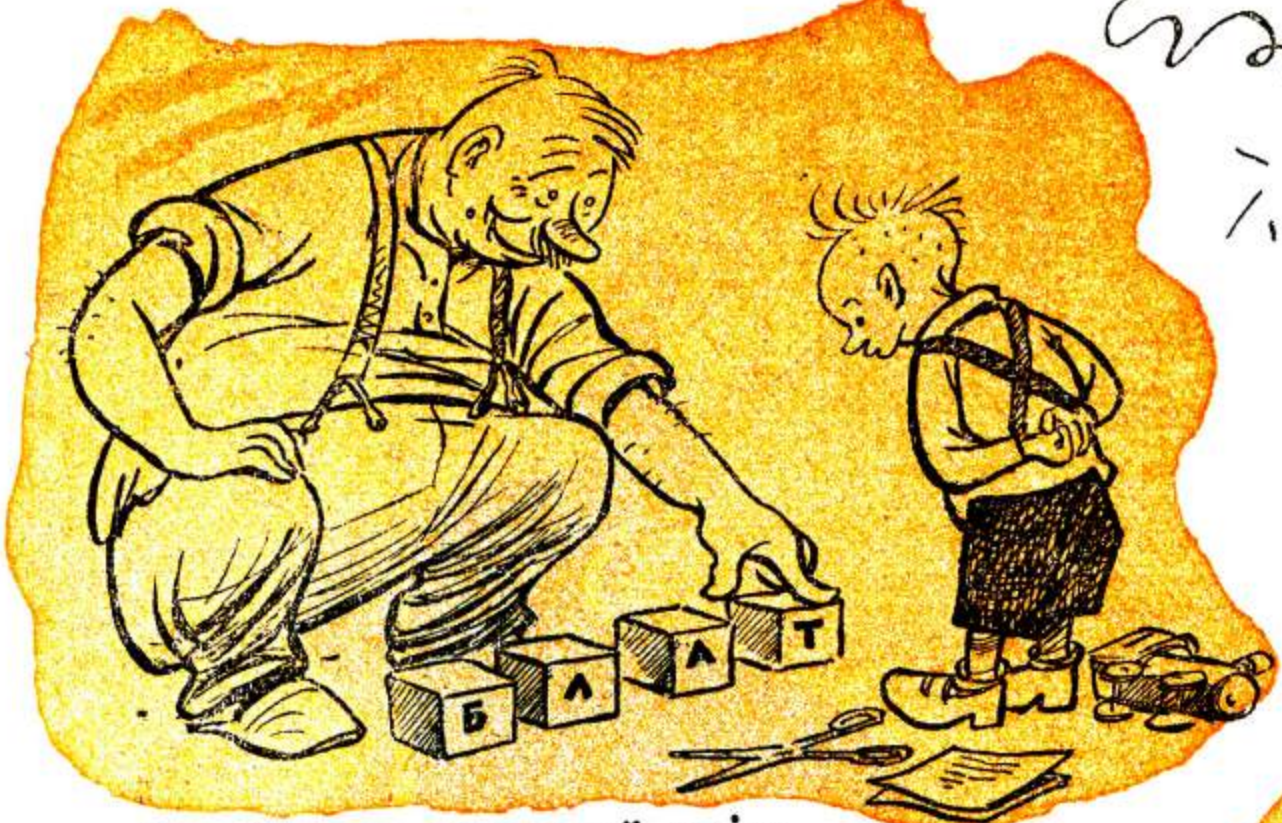
Дід Мирон — коваль
сільський,
Хто його не знає,
Про вчорашній чорний день
Так розповідає:

— То ж не даром кажуть так,
Хоч горох, хоч жито,
Як залізеш не в своє,
Значить, будеш битий.
Та не в голову було
Про це німцям знати, —
Всі пожитки, все добро
Стали забирати.
Поросят, гусят, курей,
Яйця та сметану.
Навіть бабу притягли —
Гирину Тетяну.
Баба руки розвела,
Божиться, вмовляє —
Ні сього і ні того,
Паночку, немає.
Тільки й водиться в дворі
Ще клопоту трохи, —
В огороді достига
Капелька гороху.
— Якщо ласка, то прийдіть,
Та з косою, пане.

Покосіть собі горох
За здоров'я Івана.
І як сонце йшло на спад,
Прибули солдати.
Комендантські холуї,
Іроди прокляті.
— І несе ж, нечиста, вас.
Гнівалась Тетяна.
Сама тихо, знай собі,
Здумала про Івана.
Це ж із лісу днів зо два
Іх прийшло аж трое.
Якусь «тахтику» свою
На горосі строїть.
Раптом гримнуло, як грим,
Потрясло віконце.
Тільки вітер перебіг
Та всміхнулось сонце.
В огороді дим стоїть.
З косарів — нікого.
Руки, голови лежать.
А подалі — ноги...
— То ж не даром кажуть так:
Хоч горох, хоч жито,
Як залізеш не в своє,
Значить, будеш битий.

Андрій БУРЛАКА.

Б л а т т і м а с л о а р а д

Перші кроки домашньої освіти в родині блатаря.

— Як мені помити голову, так „мила немає“, а йому так є!..
— Не псуйте собі нерви, милий, то ж завскладом миловареного заводу.

УБИВЧА ТАКСА

— Шофер, скільки до вокзалу?
— Літр та банку тушонки.

Люддя — „невідомка“ — (невідомо звідки на неї впала оця „мана гастрономічна“).

Зробіть Мн

ПЕРЕДАЙТЕ Мн

Видайте Мн

Викройте Мн

ДОДАЙТЕ Мн

СКОМБІНУЙТЕ Мн

Я ТОБІ КВАРТИРУ А ТИ МЕНІ РИВКИ!

Я ТОБІ ЧОБОТИ, А ТИ МЕНІ САЛА!

Я ТОБІ ЛИСИЧКУ, А ТИ МЕНІ ЧОБОТИ!

Я ТОБІ РИБКИ ТИ МЕНІ БЕНЗИНУ!

Я ТОБІ БЕНЗИНУ ТИ МЕНІ ГОРІАКИ!

Я ТОБІ ГОРІАКИ ТИ МЕНІ ЛИСИЧКУ!

БЕЗКОШТ

— Товаришу мільйонер, де тут можна похмелитись непрописаному командировочному?
— Непрописаним громадянам довідки не видаю.

Чи можеш ти, хлопче, зрозуміти, що на книжці, яка коштує дві пари галаш кантес, чортків малювати суворо заборонено?

ЗАПЕКЛІ ДРУЗІ

Усім шахраям присвячую.

У Мошни злодійські очі,
У Калитки голубі.
Та однаке гасло в друзів:
— «Ти мені, а я тобі».

«Ти Калитці лудик масла,
Ящик «тузиків» жоні...
А Калитка на костюмчик
Якось вигіда Мошні!».

Друзі зроду не сварились.
Ні в гешефті, ні в гульбі,
Бо дотримували слова:
«Ти мені, а я тобі».

У привітного Калитки
Вбільшки з м'яса була мошна,
А в Мошни була калитка —
Чорта з два дистанеш дна.

Так вони добром народним
Промишляли далєбі.
Під девізом непорушним:
«Ти мені, а я тобі».

І один поперед одним
Не лишалися в боргу.
Та ніколи і нікому
Друзі чесні ні гу-гу.

Отакі були у клятві
І незламні, і тверді.
Розп'ятакали ж сіроми
Чисто все аж на суді.

— Ти мені підклав свиняку! —
Закричав Мошна в злобі.
А Калитка відмовляє:
— Ти мені, а я тобі.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Принемного чаювання, Алмаз Бриліантовичі! Од мене, хе-хе, і за десятима замками не сховаєтесь!.. Дякую за галончик... Приходьте, є свіженькі лимончики, апельсинчики, мандаринчики...

КІНЕЦЬ ДРАМАТУРГА

Все було прекрасно: і ранок, і несподівано свіжа голова після вечірки, і рецензія на ювілейний 235 спектакль «Ой, не ходи, Грицю»...

— Веселіше, веселіше на життя дивитися треба, — і худкер ляснув по спині завліта, — все йде як по маслу: публіка ходить, не лається, рецензенти хвалять. Чого нам ще не вистачає? Чого?

— Автора. Молодого. Для вирощування молодих талантів... — Ви тільки, зважте, — продовжував завліт, — франківці «Хрещатий яр» Дмитерка поставили, «Ярослава Мудрого» Кочерги — прийняли, з Копиленком розгорнули роботу, з Чабаненком налагоджують, Смілянським цікавляться. А Балабан з музкомедії двох авторів одхвativ. Та яких! Мокреєва і Ятка. Вічно юних, вічно молодих.

— Ви, Кузьма Петрович, на київську руську драму орієнтуйтеся — вона ні з ким не працює.

— А Суходольський! — вигукнув завліт, — рік з ним працювали. В газетах роздзвонили. «Інженера» якогось писали. Правда, п'єсу не поставили... Та не в п'єсі суть. Аби той... газети знали, що ми з молодими...

— Зрозуміло, — і худкер Аполон Свиридович натиснув дзвоника. За десять хвилин до кабінету на нараду було скликано актив, що складався з чергового режисера, адміністратора і дяді Пави.

— Друзі, — почав Аполон Свиридович, — Нам треба розгорнути роботу з автором. Молодим. Виростити своїх Шекспірів. Для цього є два засоби: дружня товариська критика і творча атмосфера. Драматурга треба виховувати. Але як? Молодому драматургові не можна говорити, що його п'єса нікуди не годиться. Якщо бачите, що він написав не твір, а чортійщо — радьте звернутись до сусідніх галузей мистецтва — до кіно там чи до оперети. Нарешті, можна порадити писати лібрето для балету. Може якась «Ніч» і вийде. Отже, товариші, засукавши рукава, дружно візьмемось за молодого автора!..

— А, Есхил Потапович! Доброго здоров'я. Скільки літ... — надміру привітно загаласував завліт, побачивши людину вище середнього віку, що увійшла до кабінету, — знайомтесь, товариші, молодий драматург Есхил Потапович Свириденко.

— Ну, не так, щоб уже й молодий, — хоч п'ятдесят три роки наче й не дуже багато, — пробаритонив Свириденко, однією рукою вітаючись з присутніми, другою притискуючи до грудей зошит.

— Добре, дуже добре зробили, що звернулись саме до нашого театру, — по-батьківському привітав драматурга худкер Аполон Свиридович. — У нас ви знайдете справжню творчу атмосферу.

Зачувши вираз «творча атмосфера», адміністратор кудись зник і за хвилину на столі з'явилися пляшка, тюлька, огірки і три черствих бублики.

— Так що ви там написали?

— Та от, драму «Шлях до серця».

— Гм. Назва не касова.

— Назву можна й змінити, — запобігливо погодився автор.

— Ну що ж, давайте. Ми не бюрократи якісь. Зразу ж послухаємо. Читайте...

За дві години автор скінчив і з тривожною цікавістю глянув на присутніх. Ті куняли. «Творча атмосфера» була ліквідована під кінець другої картини п'єси і тільки огрізок солоного огірка нагадував про неї.

— Ну, хто почне, товариші? — спитав завліт. — Га? Ніхто? Ну, тоді я почну. Ваш задум показати, як рядовий колгоспник стає полковником — непоганий. Але він не свіжий. А публіка, вона, знаєте, вибаглива — подавай їй свіже, оригінальне. Правильно я говорю?

— Абсолютно. — Піддакували присутні.

Драматург совгався на стільці, нагадуючи карася, витягнутого на берег.

— Ви не впадайте в розпач, Есхил Потапович, — заспокоював м'якосердий завліт. — Ну, де ви бачили, щоб першу п'єсу молодого драматурга театр взяв і поставив.

— Та який я молодий? Це ж дванадцять п'єса...

— Та ви не нервуйте, Есхил Потапович, втрутився худкер, бачачи, що автор явно скаженіє. — Скажу одверто: у вашій п'єсі є зерно. Розумієте: зерно! В чому воно полягає, я так і не можу сказати, але зерно є. Як на вашу думку, товариші?

— Маленьке є, — підтакнули присутні.

— От бачите. І це зерно заохочує нас і далі працювати з вами.

Авторське серце тріпонулось і завмерло.

— Почнемо з схеми п'єси. Треба її переробити, зробити свіжою, оригінальною. Ну, от, що ви скажете про таку: він її любить, вона — його. Але він думає, що вона його не любить, а вона думає, що він її не любить. Навмисне він залицяється до іншої дівчини, вона до іншого хлопця, під кінець вона його труїть і співає над ним пісню.

— Воно трохи скидається на «Гриця», — несміливо зауважив автор.

— То й що ж! В порядкуві засвоєння класичної спадщини...

— Звісно, треба модернізувати. От Ятко — копав, копав свою «Криницю»... Трах — війна. Він твір модернізував, тобто перекопав під драмдот і вийшла оборонна п'єса...

— Модернізувати доведеться, — підтвердив Аполон Свиридович. Скажемо, Гриць. Він повинен бути військовим. Наприклад, майор.

— Незручно, — м'яко заперечив завліт, — майора на сцені отруюють...

— Мда-а-а. Ну, тоді лейтенант, чи навіть сержант.

— Теж... якимось той...

— Ідея! — вигукнув дядя Пава, — Гриць — працівник военторгу.

— Геніально! Кузьма Петрович, здається, художня література досі не розробила образу працівника военторгу. Ну, от бачите: і оригінально буде.

— Маруся хай розводить кок-сагиз.

— А Потап — завідувач райсоцзабезу і зовсім не піклується про сім'ю червоноармійців.

— Навіщо так різко. Він хай піклується, але не надто.

— А Дарина хай буде...

— Товариші, товариші. Не треба так обмежувати фантазію автора. Хай він сам знайде професію Дарині й Хомі.

— І от Гриць приїздить до Марусі. Драма! Публіка плаче, а вона його отруює...

— Отруювати позитивного героя незручно, — вставив завліт. — Позитивні герої, як правило, вмирають тільки в історичних п'єсах.

— Ідея! Гриць не вмирає. Маруся помилилась: замість отрути вона дала Грицеві випити півлітра касторки. Гриць, випивши, розуміє помилку. Обійми! Публіка шаліє! Поцілунок! Вони обоє, обнявшись, співають «На вгороді верба рясна». Як вам подобається така схема. Есхил Потапович?

Автор, у якого вже давно почався нервовий тік, сидів мовчки і тільки хитав головою, як кобила в спасівку.

— Ну, от і прекрасно! Я певен, що з допомогою театру молодий драматург напише свіжу, оригінальну п'єсу, — підсумував Аполон Свиридович.

При цих словах Есхил Потапович схопив недогризок солоного огірка, що залишився від «творчої атмосфери» й пошпурив його в Аполлона Свиридовича. Потім, мов чувал, зсунувся з стільця, ударившись головою об підлогу, тріпонувся й завмер у глибокій непритомі.

Юрій ДОЛЬД.

ЦВІРКУН

(Байка).

Ану ж послухайте! Тут зовсім проста річ!
Якийсь цвіркун в кущах цвірінкав день і ніч.
А згодом той цвіркун до того всім набрид,
Що соромно й казати і згадувати не слід,
Бо все без міри він цвірінкати любив,
І люди цвіркуна геть вигнали з кущів.

Одноманітно й довго цвірінкати не трудно,
Зате вже слухати буває тяжко й нудно.
З собою байку цю хай балакучий носить,
Щоб доповідь кінчав раніш, ніж скажуть «досить».

Ілля ПОПОВ.

Про всю цю історію можна сказати коротко: по вусах текло, а в рот не попало, або ще точніше — попало, та далеко не всім... працівникам ровенського облфінвідділу. Надто вже старанно поголені вуса в т. Гриня — начальника відділу і голови місцевого, і в т. Мельника — старшого контролера Наркомфіну СРСР по області. Та й роти в них, як кажуть, всім ротам роти.

Про Гриня та Мельника не можна сказати, що працюють вони в системі Наркомфіну — випадково. Про це свідчать дріжджі. Оті самі дріжджі, що їх ровенський пивний завод під новий рік ласкаво відпустив на пампушки працівникам облфінвідділу по 15 карбованців за кілограм.

Одержати дріжджі взялися Гринь і Мельник.

І раптом повернулися Мельник і Гринь із мандрів по дріжджі.

Повернулися обурені на адміністрацію пивного заводу.

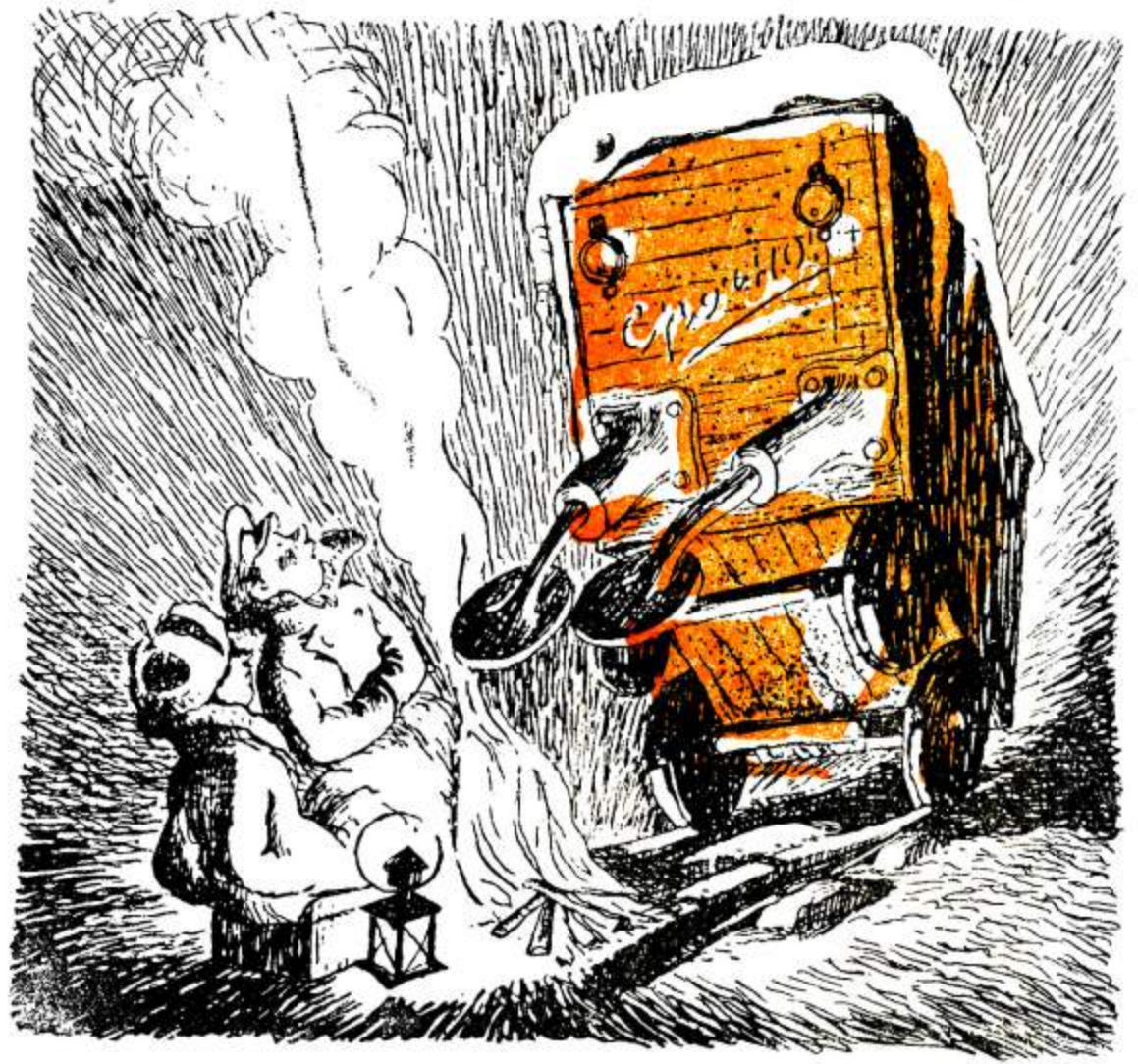
— Відмовили!.. Не буде в нас пампушок на новий рік.

Згодом, правда, виявилось, що дріжджі вони таки одержали і поклали у сейф, але якісь рецидивісти дріжджі ті викрали... Що ж — украли так украли. На те й злодії, щоб цупити те, що погано лежить, хоч би й лежало воно в сейфі.

На цьому можна було б поставити крапку на дріжджах. Але в ровенському облфінвідділі ходять уперті чутки, що т.т. Мельник і Гринь знайшли десь добру торбу грошей, що торба та зійшла на отих дріжджах, ціна яких на приватному ринкові вимірюється чотиризначною цифрою за кілограм. Але це тільки чутки. Хіба можна подумати таке на голову місцевому обласній фінансовій установі або на головному контролеру Наркомфіну СРСР по області?..

На Південно-Західній залізниці вагони довго чекають на розвантаження.

Малюнок С. Самума.

— Дайте погрітись, хлопці, десять днів не розгружався, замерз навіки.

„БІЙ В КРИМУ, ВСЕ В ДИМУ — НІЧОГО НЕ ВИДНО“

Коли ви подивитесь на це кліше, що його дала на своїх шпальтах лохвицька газета «Зоря» (№ 86 від 6.XII-1944 р.), — стає вам шкода Люби Кулькової, яка в перший раз включає елек-

Директива та написана такою мовою, що навряд чи її витримає зарізана тварина.

Так ту директиву написано:

«За последнее время обнаружено много случаев, что колхозы, колхозники, служащие и рабочие режут свиней и не взимают из них кож, а обжигают...»

З трудом можна здогадатися, що директива та вимагає здавати всі шкури із забитих та загинблх тварин державі...

Вимога законна і потрібна.

Та треба ж писати її грамотно, а не так:

«Обязываем вас немедленно прекратить имеющиеся случаи...»

«Перець», прочитавши таку директиву, вимагає від тих, хто її підписав:

— негайно припинити «імеющіє случаи» жадливої безграмотності...

ДОРОГИЙ НАШ ПОШТАМТ...

Продає Київський поштамт (чи його філії) бланки для листів на фронт. На бланку тому є напис: «Воинское». Ціна тому бланкові, як на йому й зазначено — 6 коп.

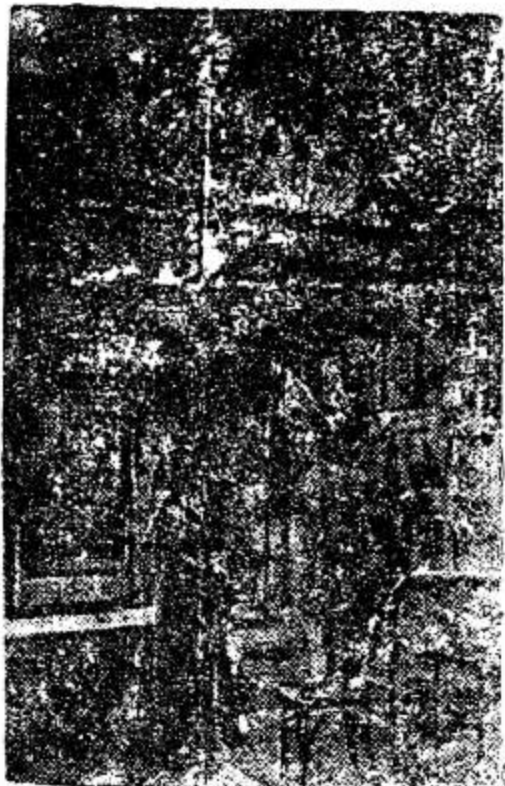
Поштамт клеїть на бланк марку в 60 коп. і продає його за 66 коп., хоч добре знає, що листи на фронт посилаються без марок, а як хто б на цьому бланку написав листа не на фронт, то для цього треба марку не на 60 коп., а на 30.

Поштамт, отже, примушує надсилати листи і на фронт, і не на фронт тільки як рекомендовану кореспонденцію.

Кожний, хто хоче писати на такім бланку, має і юридичне, і фактичне право починати листа так, як починали його колись наші діди та прадіди:

«Беру перо золотое — Пишу письмо дорогое».

В звільнених селах Калінінської області

В колгоспі «Рабочая Москва», Савиловського району,

тричну лампочку у відбудованому після німців будинку своєї матері П. В. Кулькової, колгоспниці з колгоспу «Рабочая Москва», Калінінської області.

Редакція (чи може друкарня) «Зорі» дала Любі перегорілу лампочку, — от через те й темно, через те й нікоторого ефекту.

«ИМЕЮЩИЕ СЛУЧАИ»

Голова виконкому Синельниківської райради купно з райуповнаркомзагом розіслали сільрадам директиву про задачу державі шкір із тварин.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Дуже прошу пояснити мені, хто керує 6-ою Київською поліклінікою — директор т. Іщенко, чи швейцар Маковський. Мені здається, що швейцар. Під його безпосереднім швейцарським керівництвом у поліклініці завжди тихо й порожньо. Рідко який хворий може потрапити на прийом до лікаря. Всі хворі стоять у довжелезній черзі прямо на тротуарі. Маковський гляне в щілінку — черга стоїть біля дверей, що виходять на вул. Саксаганського. Тоді він переходить до дверей, що виходять на бульвар Тараса Шевченка, відчиняє їх. Усі хворі кидаються туди. Маковський гупає дверима перед носом черги, засуває їх на всі засуви й прожогом біжить відчиняти двері на вул. Саксаганського.

Часто тут відбуваються й такі сценки. В двері стукають. Маковський, не відчиняючи, кричить:

— Кого там ріжуть?

— Нікого не ріжуть, — відповідає стривожений голос. — Мені треба викликати лікаря до сина. Він прибув із госпіталю й захворів. Я — Савченко, Василина Данилівна. В мене троє синів на фронті. Відчиніть.

— Багато вас тут вештається таких, — відповідає зза дверей Маковський, — на всіх не навідиняєшся!..

Такі порядки завів у 6-й поліклініці швейцар Маковський.

А люди нарікають на директора т. Іщенка.

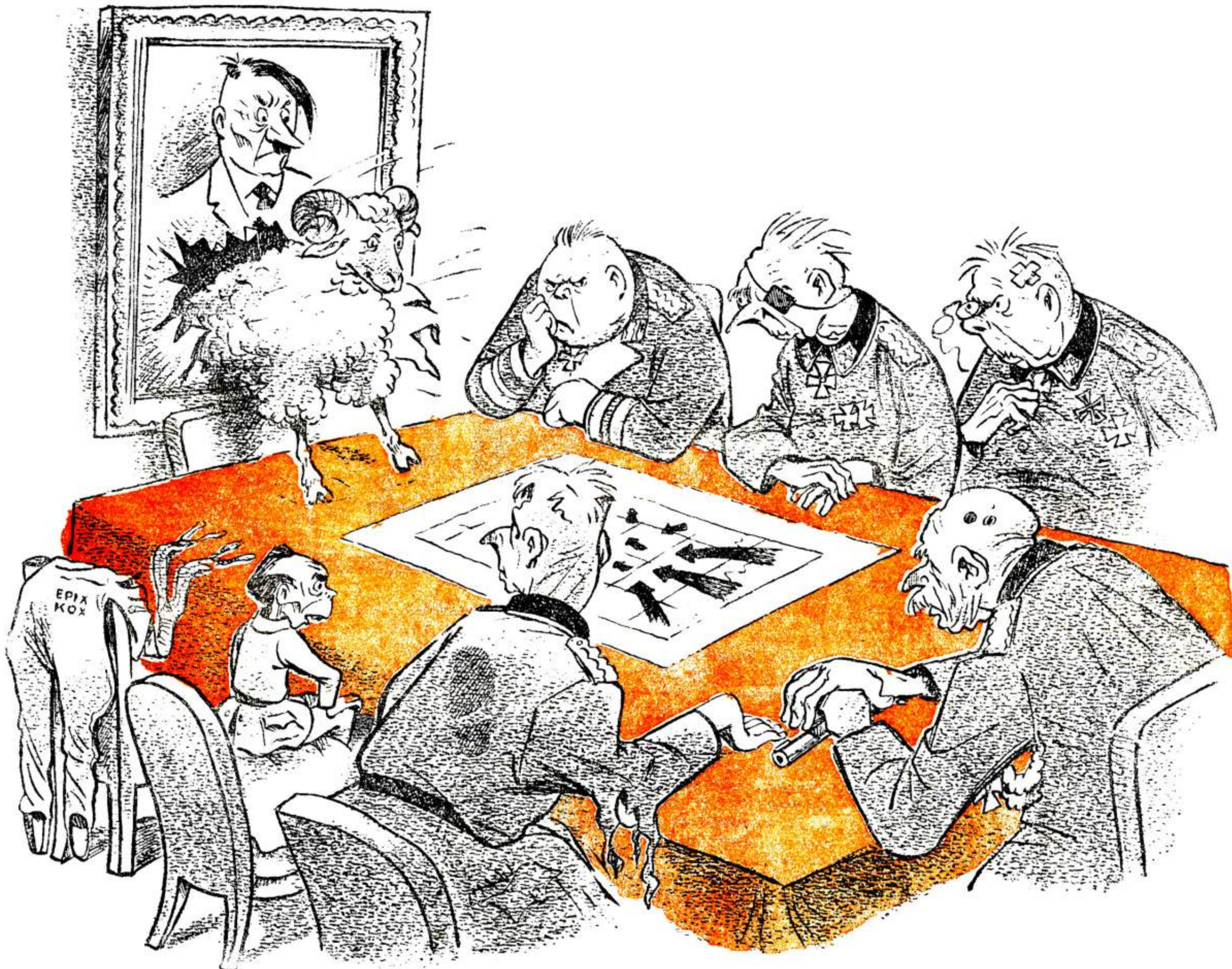
Робітниця
Ганна НИКОНЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Чи не знайомий ти, бува, з головою Вільшанського райвиконкому, Київської області. Коли знайомий, то натякни йому, бодай у приватній розмові, що, не зважаючи на перевантаженість, на листи фронтників треба відповідати. І не тільки відповідати, а й допомагати сім'ям фронтників. Нагадай цьому перевантаженому районному голові, що я йому ще в червні 1943 року написав листа з проханням розібратись, чого в мого батька, Дениса Івановича Кучерявого, який проживає в с. Топільне, того ж таки Вільшанського району, забрали хату. Порадь цьому вільшанському голові, щоб він навчив і підлеглого йому голову Топільнівської сільради теж зважати на листи фронтників і допомагати їх сім'ям. А голова сільради бачить, що голова райвиконкому не пише й міркує собі: «Коли районному начальству можна не писати й за сім'ї фронтників не дбати, то мені сам бог велів. У своєму селі я теж голова!» Так ти, товаришу «Перець», натякни тому вільшанському голові. З твого натяку, я певен, діло буде.

А. КУЧЕРЯВИЙ.

Польова пошта 06938.

Баран.—Почнемо засідання головного штабу...

П Е Р Е П О Л О Х

Хворий фюрер серед ночі,
З ляку витріщивши очі,
Повелів гукнути всіх
Друзів відданих своїх.
За хвилину важні герри
Пошкреблись тихенько
в двері,
Й через фюрерський поріг
Перелізло кілька ніг.
Герінг з черевом, як
діжка,
Сів найближче коло ліжка.

Гebbельс, той брехливий
птах,
Примостився у ногах.
Гімmlер чухався за вухом,
(Був з петлею і обухом),
Розенберг в куточку млів:
Він з Остлянду... без штанів...
Ще міністри, генерали
Тут стояли і чекали.
— „Треба, — чийсь промовив
бас, —
Приєднать до району Марс!“

До приєднань всі охочі
З дива вилупили очі.
А в куточку нишком хтось:
„І нащо воно здалось?“
„Чуеш — ближче б'ють
гармати,
Треба ж десь і нам
тікати“...—
Хтось тихенько відповів.
Хворий гикнув і зомлів...
Андрій ПАРХОМЕНКО.